

подъ кои-то тѣ произлѣзохъ. Устройство-то на христiянскъ-тж църквѣ въ Апостолскый вѣкъ бѣше много просто. Въ всякъ до нѣгдѣ значителнж църквѣ имаше по-нѣколко презвитеры или надзиратели, (епископы) кои-то вършихъ службѣ на ученiе и надглѣжданiе, въ кое-то имъ помагахъ дякони-тѣ. Надъ тѣхъ, въ дѣла-та кои-то ся касажъ къмъ вѣрж-тж и христiянскый животъ, стояхъ Апостоли-тѣ прѣзь живота си; освѣнь това подчиненiе, нито ся знаяло различiе между духовенство-то и миряны-тѣ.

Малко по-малко стигнхъ до тамъ, щото между надзиратели-тѣ на еднж църквѣ, единъ, исключително быде нареченъ епископъ, и си имаше рѣшяющъ гласъ.

Въ врѣме-то на миръ, едно раздѣленiе на дѣло на управление-то между нѣколко лица може да е полезно; нъ въ бурны врѣмена, кога-то често ся иска едно бързо рѣшенiе, едно единство и рядовность, тогава управляванiе-то по-добрѣ да е въ рждѣ-тѣ на единъ способенъ чловѣкъ. Враждебность-та на языческы-тѣ правителства, не допрости на христiяны-тѣ да изоставятъ упражненiе-то си въ Апостолскъ-тж заповѣдь, (1. Кор. 6.) спорѣдь кож-то имъ ся запрѣтаваше да прѣдлагать неспоразумѣнiя-та си прѣдъ неправедны-тѣ; и въ слѣдствие на това, рѣшенiе имъ, ся оставаше за епископы-тѣ, кое-то имъ помогнж още за по-голѣмо влiяние и уваженiе между христiяны-тѣ. Злоупотрѣбленiе-то на това влiяние и уваженiе